

סיינטולוגיה

הפיכת העולם למקום טוב יותר

סיינטולוגיה, אשר נוסדה ופותחה על-ידי ל. רון האברד, היא פילוסופיה דתית יישומית שמציעה נתיב מדויק שדרכו כל אדם יכול לזכות שוב באמת ובפשטות של עצמיותו הרוחנית.

סיינטולוגיה מורכבת מאקסיומות ספציפיות שמגדירות את הגורמים והעקרונות המצויים בבסיסו של הקיום, ומתחום נרחב של תצפיות במדעי הרוח, מאגר פילוסופי שחל למעשה על החיים בכללותם.

מאגר נרחב זה של ידע הביא לידי שני יישומים של הנושא: ראשית, טכנולוגיה עבור האדם לשם הגברת מודעותו הרוחנית והשגת החופש שאחריו חיפשו הרבה תורות פילוסופיות גדולות; ושנית, מספר רב של עקרונות יסוד שבהם בני אדם יכולים להשתמש לשם שיפור חייהם. למעשה, ביישום שני זה, סיינטולוגיה מציעה לא פחות מאשר שיטות מעשיות לשיפורו של כל היבט של קיומנו – אמצעים ליצירת דרכים חדשות לחיים. ומכאן בא החומר שאתה עומד לקרוא.

הנתונים המוצגים כאן, אשר לוקטו מתוך כתביו של ל. רון האברד, מהווים רק אחד מן הכלים שניתן למצוא ב'ספר העזר של סיינטולוגיה'. ספר העזר, שמהווה מדריך מקיף, מכיל יישומים רבים של סיינטולוגיה שבהם ניתן להשתמש על מנת לשפר תחומים רבים אחרים בחיים.

בחוברת זו, העורכים הוסיפו לנתונים מבוא קצר, תרגילים מעשיים ודוגמאות של יישום מוצלח.

באפשרותך להשיג קורסים נוספים להגברת הבנתך וחומרים נוספים להרחבת הידע שלך בארגון או במרכז של סיינטולוגיה הקרובים אליך. רשימות כתובות ניתנות להשגה ב-www.scientology.org

תופעות חדשות רבות בנוגע לאדם ולחיים מתוארות בסיינטולוגיה, ולפיכך אתה עלול להתקל בעמודים אלה במונחים שאינם מוכרים לך. מונחים אלה מתוארים בפעם הראשונה להופעתם בטקסט וכן במילון המונחים בסוף החוברת.

סיינטולוגיה מיועדת לשימוש. זוהי פילוסופיה מעשית, דבר-מה שהאדם עושה. על-ידי שימוש בנתונים האלה, אתה יכול לשנות מצבים.

מיליוני אנשים, שרוצים לעשות משהו בנוגע למצבים שהם רואים סביבם, יישמו את הידע הזה. הם יודעים שניתן לשפר את החיים. והם יודעים שסיינטולוגיה פועלת.

השתמש במה שתקרא בעמודים אלה על מנת לעזור לעצמך ולאחרים, וגם אתה תדע זאת.

כנסיית הסיינטולוגיה הבין-לאומית

א יך לגדל ילד שמח ובריא אינו דבר שרוב ההורים לומדים לעשות. למעשה, הורים רבים פשוט מגמגמים לאורך התהליך כולו, למרות כוונותיהם הטובות. כתוצאה מכך, שכיח מאוד למצוא מצב של אומללות במשפחות, עם חיכוך תמידי בין הורים לילדים.

אין זה מצב טבעי. למעשה, ניתן להימנע ממנו לחלוטין. ל. רון האברד פיתח שיטות רבות לגרום לילד – ולהוריו – להתנהג בצורה הנאותה ביותר. בחוברת זו תקרא על כמה משיטות אלה ותגלה כיצד לגדל ילד מבלי לשבור את רוחו, כיצד יהיה לך ילד שמוכן לתרום למשפחה, וכיצד לעזור לילד להתגבר במהירות על ההתמרמרויות והפרענויות היומיומיות שבחיים.

גידול ילדים צריך להיות מקור להנאה. והוא יכול להיות כזה. למעשה, מתוך כלל החוויות של האדם, זו יכולה להיות אחת החוויות המספקות ביותר. היישום של עקרונות הסיינטולוגיה על גידול ילדים יכול להבטיח שהם מאושרים, אוהבים ופרודוקטיביים, ושהם הופכים לחברים רבי-ערך בחברה שבה הם חיים. ■

כיצד לחיות עם ילדים?

בעיה העיקרית עם ילדים היא איך לחיות איתם. האדם המבוגר הוא הבעיה בגידול ילדים, לא הילד. אדם מבוגר טוב ויציב, שבלבו אהבה וסובלנות, הוא כמעט התרפיה הטובה ביותר שיכולה להיות לילד.

השיקול העיקרי בגידול ילדים הוא בעיית הכשרתם מבלי לשבור אותם. אתם רוצים לגדל את ילדכם בדרך כזו שלא תצטרכו לשלוט בו, כדי שתהיה לו בעלות מוחלטת על עצמו בכל עת. בכך תלויה התנהגותו הטובה, בריאותו, שפיותו.

ילדים אינם כלבים. לא ניתן לאלף אותם כפי שמאלפים כלבים. הם אינם פריטים שניתנים לשליטה. הם גברים ונשים, ובואו לא נתעלם מנקודה זו. ילד אינו מין מיוחד של בעל-חיים שנבדל מהאדם. ילד הוא גבר או אישה שטרם הגיעו לצמיחה מלאה.

כל חוק שחל על התנהגותם של גברים ונשים, חל על ילדים.

איך הייתם מרגישים אם היו מושכים אתכם וגוררים אתכם ומטרטרים אתכם ומגבילים אתכם מלעשות כל מה שרציתם לעשות? הייתם מתרעמים על כך. הסיבה היחידה לכך שילד "אינו" מתנגד היא משום שהוא קטן. הייתם כמעט רוצחים מישהו אם הוא היה מתייחס אליכם, המבוגרים, עם ההוראות, הסתירות וחוסר הכבוד שניתנים לילד הממוצע. הילד אינו מכה בחזרה משום שהוא אינו גדול מספיק. תחת זאת, הוא מלכלך את הרצפה בבוץ, מפריע לתנומתכם והורס את שלוות הבית. לו היה שוויון בינו לביניכם בעניין הזכויות, הוא לא היה מבקש את ה"נקמה" הזו. ה"נקמה" הזו היא התנהגות רגילה של ילדים.

החלטיות-עצמית היא אותו מצב קיום שבו האדם יכול להיות או שלא להיות תחת השליטה של סביבתו, לפי בחירתו. במצב זה, לאדם יש ביטחון עצמי בשליטתו בעולם החומרי ובאנשים אחרים.

ליד יש זכות להחלטיות-העצמית שלו. אתם אומרים שאם לא מגבילים אותו מהפלת דברים על עצמו, ריצה אל הכביש וכו', הוא ייפגע. מה אתם, כמבוגרים, עושים כדי לגרום לאותו ילד לחיות בחדרים או בסביבה שבהם הוא יכול להיפגע? האשמה היא בכם, לא בו, אם הוא שובר דברים.

מתיקותו ואהבתו של ילד נשמרת רק כל עוד הוא יכול לממש את החלטיותו-העצמית. אם תקטעו זאת, קטעתם במידת-מה את חייו.

קיימות רק שתי סיבות לכך שיש לקטוע את זכותו של ילד להחליט עבור עצמו – הפגיעות והסכנה של סביבתו, ואתם. מאחר שאתם מוציאים עליו את הדברים שנעשו לכם, ללא קשר למה שאתם חושבים.

קיימים שני מסלולים שבהם אתם יכולים לבחור. תנו לילד מרחב פעולה בסביבה שבה הוא לא יכול לפגוע ושלא יכולה לפגוע בו קשות, ושלא מגבילה מאוד את המרחב שלו ואת זמנו. ובאמצעות שירותי סיינטולוגיה, אתם יכולים לסלק את האברציות שלכם (שהן סטיות ממחשבה או מהתנהגות רציונלית) עד לנקודה שבה הסובלנות שלכם תשתווה או תעלה על היעדר השכלתו בנוגע לדרך של איך להשביע את רצונכם.

כאשר אתם נותנים לילד דבר-מה, הדבר שלו. הוא לא שלכם יותר. בגדים, צעצועים, מטבעות, מה שניתן לו חייב להישאר בשליטתו הבלעדית. אז הוא קורע את חולצתו, הורס את מיטתו, שובר את מכונית הכיבוי שלו. זה לא עסקכם. איך הייתם מרגישים אם מישהו היה מעניק לכם מתנה לראש השנה, ואז אומר לכם, יום אחר יום לאחר מכן, מה עליכם לעשות איתה, ואפילו מעניש אתכם אם לא טיפלתם בה בדרך שבה מעניק המתנה חושב שאתם צריכים? הייתם הורסים את אותו אדם שהעניק לכם את המתנה, ומשחיתים את מתנתו. אתם יודעים שהייתם עושים זאת. הילד מורט לכם את העצבים כשאתם עושים לו זאת. זוהי נקמה. הוא בוכה. הוא מציק לכם. הוא שובר את חפציהם. הוא שופך "במקרה" את החלב שלו. והוא הורס, בכוונה, את הרכוש שלגביו הוא הוזהר לעתים כה תכופות. מדוע? משום שהוא נאבק למען החלטיותו-העצמית, זכותו העצמית לבעלות וזכותו לתת לחשיבותו משקל על סביבתו. "רכוש" זה הוא ערוץ נוסף שדרכו ניתן לשלוט בו. לכן הוא חייב להיאבק ברכוש ובשולט.

ללא ספק, יש אנשים שגידלו אותם באופן כה עלוב עד שהם חושבים ששליטה היא הפסגה של גידול ילדים. אם אתם רוצים לשלוט בילדכם, פשוט שיברו את רוחו עד שהוא ירד לאפתייה מוחלטת, והוא יהיה צייתן כמו כל טמבל מהופנט. אם אתם רוצים לדעת איך לשלוט בו, קנו ספר על אימון כלבים, קיראו לילד רָקס ולמדו אותו קודם ל-"תפוס" ואז לשבת "ארצה" ואז לנבוח כדי לקבל את האוכל שלו. אתם יכולים לאמן ילד בדרך זו. בטוח שאתם יכולים. אבל זו הבעיה שלכם אם הוא יהפוך בסופו של דבר למקזז דם (מי שגורם לשפיכות דמים).

ברור, יהיה לכם קשה. זהו *בן אדם*. זה יהיה קשה, משום שהאדם הפך למלך החיות רק בגלל שכגזע לא ניתן היה להביס אותו. הוא לא נכנס בקלות לאפתייה צייתנית כדרכם של הכלבים. אנשים הם הבעלים של כלבים משום שלאנשים יש החלטיות-עצמית ולכלבים אין.

הסיבה שבגללה אנשים החלו לבלבל בין ילדים לכלבים והחלו לאמן ילדים תוך שימוש בכוח מצויה בתחום הפסיכולוגיה. הפסיכולוג פעל על פי "עקרונות" כדלהלן:

"האדם הוא רשע".

"יש לאמן את האדם להיות חיה חברתית".

"האדם חייב להסתגל לסביבתו".

היות שהנחות היסוד האלה אינן נכונות, הפסיכולוגיה אינה עובדת. ואם ראיתם פעם שבר כלי, זהו הילד של פסיכולוג מקצועי. תשומת לב לעולם סביבנו במקום לטקסטים שמישהו המציא אחרי שהוא קרא טקסטים של מישהו אחר, מראה לנו עד כמה מופרכות הנחות היסוד האלה.

המציאות היא ההפך הגמור של האמונות הקודמות.

האמת נמצאת בכיוון הזה:

האדם הוא טוב ביסודו.

רק באמצעות אברציה חמורה יכול אדם להיעשות רשע. חינוך נוקשה מביא אותו לאי-יכולת חברתית.

האדם חייב לשמור על יכולתו האישית להתאים את סביבתו אליו כדי להישאר שפוי.

אדם הוא שפוי ובטוח במידה שבה יש לו החלטיות-עצמית.

בעת גידול ילדכם אתם חייבים להימנע מ"אילוף" הילד לבעל-חיים חברותי. ילדכם מתחיל בהיותו חברותי יותר, מכובד יותר מכם. במשך תקופה קצרה יחסית, היחס שהוא מקבל בולם אותו כל-כך, עד כי הוא מורד. מרד זה יכול להתגבר עד שמבהיל להחזיק את הילד בסביבה. הוא יהיה רעשני, חסר מחשבה, רשלני ברכוש, לא נקי – בקיצור, כל דבר שירגיז אתכם. חנכו אותו, שילטו בו, ואיבדתם את אהבתו. איבדתם לעד את הילד שאותו אתם מבקשים להחזיק בשליטתכם ובעלותכם.

התירו לילד לשבת על ברכיכם. הוא יישב שם, שבע רצון. כעת שימו ידיכם סביבו, ואלצו אותו לשבת שם. עשו זאת למרות שהוא לא ניסה לעזוב. בו במקום, הוא יתפתל. הוא ייאבק כדי להימלט מכם. הוא יתכעס. הוא יבכה. היזכרו כעת, הוא היה מאושר לפני שהתחלתם לאחוז בו.

מאמצים לעצב, לחנך, לשלוט בילד זה באופן כללי, פועלים עליו בדיוק כמו הניסיון להחזיק אותו על ברכיכם.

מובן שתיתקלו בקשיים אם הילד הזה שלכם כבר חונך, נשלט, טורטר ורכושו האישי נשלל ממנו. באמצע הטיסה, אתם משנים את הטקטיקה שלכם. אתם מנסים לתת לו את חירותו. הוא כל-כך חשדן לגביכם, עד שהוא יעבור תקופה נוראית בניסיונו להסתגל. תקופת המעבר תהיה נוראית. אך בסופה, יהיה לכם ילד מסודר כיאות, מחונך כיאות, ילד חברתי, מתחשב בכם, ומה שחשוב מאוד עבורכם, ילד שאוהב אתכם.

הילד שמצוי תחת אילוף, מובל, מנוהל, נשלט, ילד זה נתון למצבים של חרדה קשה מאוד. הוריו הם יחידות של הישרדות. פירושם אוכל, לבוש, מחסה, חיבה. דבר זה, פירושם שהוא רוצה להיות בקרבתם. הוא רוצה לאהוב אותם, באופן טבעי, מהיותו ילדם.

אך מצד שני, הוריו הם יחידות של אי-הישרדות. כל קיומו וחיייו תלויים בזכויותיו להשתמש בהחלטתו שלו לגבי תנועותיו ורכושו וגופו. הורים מבקשים לקטוע זאת, מתוך הרעיון השגוי שילד הוא אידיוט שלא ילמד אלא אם כן הוא "נשלט". לכן עליו להתרחק מהאויב, להיאבק נגדו, להטרידו ולהציק לו.

ילד זקוק לתמיכת הוריו למען היבטים רבים של הישרדותו. אך אם הם גם קוטעים בחריפות את החלטותיו לגבי חייו, הוא מוצא עצמו עם בעיה עצומה שיכולה לגרום לו לדאגה רבה.

לפניכם חרדה. "אני אוהב אותם מאוד. אני גם זקוק להם. אבל המשמעות שלהם היא קטיעת היכולת שלי, דעתי, החיים הפוטנציאליים שלי. מה אני אעשה בנוגע להורי? אינני יכול לחיות איתם. אינני יכול לחיות בלעדיהם. אוי ואבוי, אוי ואבוי!" כך הוא יושב לו, מגלגל בעיה זאת בראשו. אותה בעיה, אותה חרדה, תלווה אותו במשך שמונה-עשרה שנים, פחות או יותר. והיא כמעט תהרוס את חייו.

חופש עבור הילד פירושו חופש עבורכם. עזיבת רכושו של הילד לגורלו פירושה, בסופו של דבר, בטיחות כלפי רכושו של הילד.

איזה כוח רצון נורא נתבע מהורה שלא לתת שטף קבוע של הוראות לילד! איזה ייסורים לראות את רכושו נחרב! איזה לחץ נפשי לעצור את עצמו מלהכניס סדר בזמנו ובמרחב שלו!

אך הדבר צריך להיעשות אם אתה רוצה ילד בריא, מאושר, אִכְפָּתִי, מצויין, אינטליגנטי!

זכותו של הילד לתרום

אין לך כל זכות לשלול מילדך את הזכות לתרום.

בן אדם מרגיש בעל יכולת ומוכשר רק כל עוד מרשים לו לתרום באותה המידה שתורמים לו או במידה רבה יותר.

אדם יכול לתרום יתר על המידה ולחוש בטוח בסביבה. הוא מרגיש חוסר ביטחון ברגע שהוא תורם פחות מדי, כלומר, נותן פחות ממה שהוא מקבל. אם אינכם מאמינים לכך, היזכרו בזמן שבו כולם הביאו משהו למסיבה אבל אתם לא. איך הרגשתם?

בן אדם ימרוד נגד כל מקור אשר תורם לו יותר משהוא תורם למקור, ולא יבטח בו.

הורים, מטבע הדברים, תורמים לילד יותר מאשר הילד תורם בחזרה. ברגע שהילד רואה זאת הוא נעשה אומלל. הוא מבקש להעלות את דרגת התרומה שלו; כשהוא אינו מצליח, הוא מתכעס על המקור התורם. הוא מתחיל לתעב את הוריו. הם מנסים לבטל את ההתמרדות הזאת בכך שהם תורמים יותר. הילד מתמרד יותר. זוהי ספירלה פוחתת גרועה משום שסופה הוא שהילד ייכנס לאפתייה.

אתם חייבים לאפשר לילד לתרום לכם. אינכם יכולים להורות לו לתרום. אינכם יכולים לפקוד עליו לכסח את הדשא ואז לחשוב שזוהי תרומה. הוא חייב למצוא בעצמו מהי תרומתו ואז להעניק אותה. אם הוא לא בחר אותה, היא אינה שלו, אלא פשוט מהווה שליטה נוספת.

תינוק תורם בכך שהוא מנסה לגרום לכם לחייך. התינוק ישוויץ. בגיל מעט מבוגר יותר הוא ירקוד עבורכם, יביא לכם מקלות, ינסה לחזור על תנועות העבודה שלכם כדי לעזור לכם. אם לא תקבלו את החיוכים האלה, את הריקודים האלה, את המקלות האלה, את תנועות העבודה האלה ברוח שבה הם ניתנו, התחלתם לקטוע את תרומתו של הילד. עכשיו הוא יתחיל להיכנס לחרדה. הוא יעשה לרכושכם דברים מוזרים וללא מחשבה במאמץ "לשפר" אותו עבורכם. אתם נוזפים בו. זה גומר אותו.

עניין נוסף נכנס כאן. וזהו הנושא של *נתונים*. איך ילד יכול בכלל לדעת מה לתרום לכם או למשפחתו או לביתו אם אין לו שום מושג בנוגע לעקרונות העבודה שלפיהם הדברים פועלים?

משפחה היא קבוצה עם השאיפה המשותפת של הישרדות והתקדמות קבוצתית. ילד שלא מרשים לו לתרום או שאינו מבין את השאיפות ואת עקרונות העבודה של חיי המשפחה, נזרק החוצה ומורחק מהמשפחה. מראים לו שהוא אינו חלק מהמשפחה משום שהוא אינו יכול לתרום. לכן הוא הופך לאנטי-משפחתי – הצעד הראשון בדרך להיותו אנטי-חברתי. הוא שופך חלב, מעצבן את האורחים שלכם וצועק מחוץ לחלון שלכם כ-”משחק”. הוא אפילו יחלה רק כדי לגרום לכם לעבוד. מראים לו שהוא כלום בכך שמראים לו שאין לו מספיק כוח כדי לתרום.

אינכם יכולים לעשות יותר מאשר לקבל את החיוכים, את הריקודים, את המקלות של הרך הנולד. אך ברגע שהילד יכול להבין, יש לפרט באוזניו את כל הסיפור של דרך הפעולה של המשפחה.

מהו מקור דמי הכיס שלו? איך זה שיש אוכל? בגדים? בית נקי? מכונית?

אבא עובד. הוא משקיע שעות ומוח וכוח, ועבור זה הוא מקבל כסף. הכסף, שנמסר בחנות, קונה אוכל. מטפלים במכונית בגלל מחסור בכסף. בית רגוע וטיפול באבא – פירושו שאבא עובד טוב יותר, ופירושו של זה הוא מזון ובגדים ומכוניות.

השכלה היא הכרחית משום שהאדם מרוויח יותר כסף אחרי שהוא למד.

משחק הוא הכרחי כדי לתת סיבה לעבודה קשה.

תן לו את התמונה כולה. אם הוא מרד, הוא עשוי פשוט להמשיך למרוד. אבל בסופו של דבר הוא ישנה את דעתו.

בראש וראשונה, ילד זקוק לביטחון. חלק מביטחון זה הוא הבנה. חלק ממנו הוא תקנון התנהגות קבוע אשר אינו משתנה. לא ניתן להתעלם מחר ממה שמנוגד לחוק היום.

אתם יכולים למעשה לטפל בילד באופן פיסי כדי להגן על זכויותיכם, כל עוד מה שנמצא בבעלותו אכן נמצא בבעלותו והוא יכול לתרום לכם ולעבוד עבורכם.

למבוגרים יש זכויות. עליו לדעת זאת. שאיפתו של ילד היא לגדול. אם למבוגר אין זכויות נוספות, למה לגדול? מי בכלל ירצה להיות מבוגר בימים אלה?

ילד יש חובה כלפיכם. הוא צריך להיות מסוגל לטפל בכם; לא אשליה שהוא מטפל בכם, אלא הלכה למעשה. וצריכה להיות לכם הסבלנות להרשות

לעצמכם לקבל טיפול רשלני עד שבעזרת הניסיון לבדו – לא בעזרת הנחיותיכם – הוא לומד איך לעשות זאת היטב. לטפל בילד? שטויות! קרוב לוודאי הוא תופס מצבים מיידיים טוב יותר מכם, מבוגרים מוכים שכמותכם. רק כשהוא כמעט פסיכוטי עקב סטייתו מהמקובל, תהיה לילד נטייה לתאונות.

מצבכם טוב ואתם נהנים מהחיים משום שאתם לא נמצאים בבעלותו של איש. אתם לא הייתם מסוגלים ליהנות מהחיים אם היו רועים אתכם והייתם בבעלותו של מישהו. הייתם יוצאים במרד. ואם היו מדכאים את המרד שלכם, הייתם יורדים למחתרת. וזה מה שתעשו מהילד שלכם כשתשימו אותו תחת בעלותכם, תנהלו אותו ותשלטו בו.

הורים, באופן פוטנציאלי ילדכם שפוי מכם והעולם הרבה יותר בהיר. החוש שלו לערכים ולמציאות הוא חד הרבה יותר. אל תקהו אותו. וילדכם יהיה בן אדם נאה, רם קומה ומצליח. החזיקו אותו תחת בעלות, נהלו אותו ודחו אותו, ותקבלו את הטיפול שמגיע לכם – מרד חתרני.

איך לנצל את הנכונות של הילד

כיצד, אם כן, מבלי להשתמש בכוח, תוכל לגרום לילד לעשות דברים?

אם לוקחים אדם ומכריחים אותו לנגן בכלי נגינה (כפי שעושים הורים ובתי-ספר) יכולתו לנגן בכלי זה לא תשתפר. ראשית יהיה עלינו לברר איתו מהן שאיפותיו. בסופו של דבר, הוא יצטרך לפחות להסכים עם העובדה שזה דבר טוב לנגן בכלי נגינה.

קח, למשל, "ילד רע". לא ניתן להכניס אותו לבית-ספר, וצריך לשלוח אותו לפנימייה צבאית. הם הולכים להכריח אותו להשתנות. לפעמים הילד הרע הזה נשלח לבית-ספר שפשוט חושב שהדרך הטובה ביותר לטפל במקרים מסוג זה היא למצוא משהו שבו הילד מתעניין ולהרשות לו לעשות זאת. היה פעם בקליפורניה בית-ספר כזה, והוא יצר גאונים ברציפות. ניתן לומר שרשימת המדענים ממלחמת-העולם השנייה ממש צעדה החוצה מבית-ספר מסוים זה. הם חשבו שזו בוודאי היתה הדוגמה שהפרופסור נתן, טוהרתו בכך שהוא לא עישן סיגרים או משהו כזה.

מה שקרה למעשה היה הדבר הבא: הם לקחו ילד שאף אחד לא הגיע לתוצאות איתו, ואמרו "האם אין משהו שהיית רוצה לעשות?" הילד אמר "לא", והם ענו "ובכן, לך תתעסק במעבדה או במגרש או משהו כזה, ויום אחד אולי תחליט מה אתה רוצה". הילד חשב על כך והחליט שהוא רוצה להיות כימאי. איש מעולם לא שלח אותו לכיתה ואמר לו לפצח את הכתוב באיזשהו ספר, ואיש מעולם לא התלונן יותר מדי כשהוא פוצץ משהו במעבדה, ולפתע פתאום הילד היה כימאי מצוין. איש לא עצר את שאיפתו להיות כימאי. היא היתה קיימת אז, ומנקודה זו והלאה הוא עצמו לא עצר את נכונותו להיות כימאי. זוהי נקודה מעניינת מאוד מבחינה חינוכית.

התחשבות בנכונות

אנשים ירשו לך לקחת מהם דברים אם תעשה זאת בנועם ולא תפגע יותר מדי בנכונותם. הדרך ליצור ילד חמדן או אנוכי היא להכריח אותו, בניגוד לרצונו, לוותר על דברים שברשותו לטובת ילדים אחרים. בסופו של דבר תדחף אותו אל הקטגוריה של "האחד והיחיד" – כשהוא מרגיש שהוא האדם היחיד שבאמת חשוב. הורים בדרך כלל לא מתחשבים כלל ברצונו של ילדם. הם מתחשבים ב-havingness שלו, ביכולתו להחזיק דברים בבעלותו או שיהיו לו דברים משלו, לאחר מכן הם מטפלים בכך ומקבלים ילד מפונק.

מעניין להתבונן בילד שהיה בקרבת מישהו שתמיד התחשב בו אך לא טיפל בו היטב, לעומת ילד שקיבל טיפול מעולה אך מעולם לא התחשבו בו.

ילד קטן יושב על הרצפה ומשחק עם קוביות וכדורים ונהנה. והנה מגיעה לה המטפלת, שמרימה אותו ולוקחת אותו לחדר השני ומחליפה לו את החיתולים, ולאורך כל הדרך הוא צורח בקולי קולות. הוא לא אוהב את זה. היא ממשיכה לעשות לו את זה, שמה אותו במקומות שונים, לעולם אינה מתחשבת ביכולת הבחירה שלו, ובסופו של דבר הוא יגדל ויהיה אובססיבי לגבי יכולת הבחירה. הוא חייב להשיג את מבוקשו. הוא הופך להיות דידיקטי מאוד – אסרטיבי בנוגע לצדקתו. הוא מנסה להחזיק בשארית צדקתו, ובהתאם לכך יכולתו תהיה עלובה, במיוחד בנוגע לטיפול באנשים.

הנה דוגמה שונה למדי. אתה יודע שהילד רעב, ואתה יודע שעליו לאכול. הילד יאכל אם שומרים איתו על שגרה כלשהי. אם ארוחת הערב מוגשת בדרך שגרה ב-18:00, הוא יתרגל לאכול ב-18:00, ונכונותו לעולם לא תוכנע עד תום. הוא מגלה שהאוכל נמצא שם ב-18:00, ולכן הוא מחליט לאכול ב-18:00. אתה מספק את המזון והוא מספק את הנכונות. אם לא תרמוס אותה, לעולם לא יהיו לו שום בעיות בנוגע לאוכל.

ואז מישהו בא ומדבר איתו ואומר "האם אתה רוצה ללכת לחדר השני ולהחליף בגדים?" והתשובה היא "לא". אתה עושה טעות איומה אם אתה ממשיך מאותה נקודה על בסיס "אני אתן לך סוכרייה", לשכנע, לפתות, לשדל וכו'. זוהי פסיכולוגיה, הדרך שבה פסיכולוגים מטפלים במצבים, והיא בעצם לא פועלת.

אתה בוחר מסלול אחד משניים. או שאתה משתמש בשליטה מצוינת עם הרבה תקשורת, או שאתה פשוט מניח לו לגדול. אין כל אפשרות אחרת. ילדים לא אוהבים שמטפלים בהם בגסות ומושכים אותם בכוח ממקום למקום ולא מתחשבים בהם. אתה יכול לדבר לילד, ואם מידת החיבה, ההסכמה והתקשורת שלך איתו הן טובות, אתה יכול לגרום לו לעשות כל מיני דברים. הוא ייגע ברצפה, בראשו, יצביע עליך וימצא את השולחן. הוא ישתעשע במשך זמן-מה, ולאחר מכן אתה יכול פשוט לומר לו לעשות כך וכך ו"בוא נלך לאכול", והוא יעשה זאת. הוא גילה שפקודותיך אינן בהכרח הולכות לרמוס את נכונותו עד תום. לכן פקודותיך לפיכך אינן מסוכנות. אתה עימתת אותו והוא יכול לעמת אותך. לפיכך הוא ואתה יכולים לעשות משהו.

ילד אומר לפעמים "אני רוצה להישאר ער איתך", והוא מתעקש על כך, כשהוא מפעיל את יכולת הבחירה שלו. להרשות לילדים פשוט לעשות את מה שהם עושים ולא להפריע להם ולא להפעיל שום שליטה עליהם – זוהי פסיכולוגיה. הם לעולם לא יהיו בתקשורת עם אף אחד; הם לא ישתפרו או יקבלו ניסיון בחיים, מאחר שהם לא שינו את ה-havingness שלהם. הם לא היו צריכים לשנות את דעתם, לעבוד, להתעמל או לעשות שום דבר. אך הם מגיבים ברצון לשליטה טובה ולתקשורת טובה, אולם בהחלט נדרשת תקשורת טובה כדי לגרום לו להיכנע – לא שכנוע, כי אם תקשורת טובה.

אנשים חושבים ששכנוע פועל על ילדים. הוא לא פועל. התקשורת היא זו שמביאה לתוצאות. אתה אומר "טוב, הגיע הזמן שתלך לישון עכשיו", והוא אומר "לא". אל תמשיך עם אותו הנושא. הנח לו, ופשוט דבר על משהו אחר: "מה עשית היום?" "איפה?" "איך?" "באמת?" "ברצינות?" "טוב, מה דעתך ללכת לישון?" והתשובה תהיה "בסדר".

אין צורך להשתמש בכוח. היכנס לתקשורת עם הילד, והשליטה תבוא בעקבות זאת באופן בלתי נמנע. אל תפעיל שליטה למן ההתחלה כאשר אתה מגדל ילד, והוא, אשר סומך עליך שתספק לו חלק ניכר מהכיוון והשליטה שלו, ירגיש מרומה. הוא חושב שלא אכפת לך ממנו.

עם זאת, כמו במקרה של נגינה, למידת שפות או אמנויות ויכולות, התחשב בנכונות של הילד.

נתינת רשות לילדים לעבוד

הקושי הבסיסי עם כל עבריינות הנוער היא התכנית שהיתה בזמנו הומנית לכאורה של איסור מוחלט על ילדים לעבוד.

ללא ספק היתה זו עובדה בעבר שהיה ניצול של עבודת ילדים, שילדים הועבדו קשה מדי, שצמיחתם נעצרה ושבאופן כללי הם נוצלו. קיים ספק רב באם מר מרקס הידוע לשמצה ראה אי פעם באמריקה ילדים שנגררים מהמכונות מתים מרוב עבודה ומושלכים אל ערמות הזבל.

כאשר נעשה שימוש לרעה בעניין זה, קמה זעקה ציבורית נגד הדבר, ונחקקה חקיקה למנוע מילדים לעבוד. חקיקה זו, עם כל ההתכוונות הטובה שבעולם, אחראית עם זאת ישירות לעבריינות הנוער.

איסור על ילדים לעבוד, ובמיוחד איסור על בני נוער לפרנס את עצמם ולהרוויח את כספם, יוצר קושי משפחתי עד כי זה נעשה כמעט בלתי אפשרי לגדל ילדים, וכן יוצר במיוחד השקפת עולם אצל בן העשרה שהעולם אינו רוצה בו, והוא כבר הפסיד במשחק לפני שהוא התחיל בו. ואז, עם משהו כמו הכשרה צבאית כללית שמצפה לו כך שהוא אינו מעז להתחיל בקריירה, הוא כמובן נזרק לתת-אפתיה עמוקה (מצב של חוסר עניין מתחת לאפתיה) בנושא עבודה, וכאשר בסופו של דבר ניצב למולו הכורח לפרנס את עצמו, הוא עולה לאפתיה ולא עושה כלום בנוגע לכך.

תומכת בכך העובדה שהאזרחים הנכבדים ביותר באמריקה עבדו, בדרך כלל כשהם היו די צעירים. בתרבות האנגלו-אמריקנית, הרמה הגבוהה ביותר של הישגים הושגה על-ידי אנשים שכבר מגיל 12, בחוות, היו להם חובותיהם האישיים והיה להם מקום מוגדר בעולם.

לילדים יש על פי רוב נכונות רבה לעבוד. מסתבר שילדים בני שנתיים, שלוש או ארבע רודפים בדרך כלל אחר אביהם או את אמם בנסותם לעזור עם כלי עבודה או מטליות אבק; וההורה האדיב שבאמת אוהב את הילדים מגיב בצורה הסבירה והנורמלית משכבר הימים של היותו סבלני מספיק להניח לילד לסייע בפועל. ילד שמרשים לו לסייע באופן זה מפתח לאחר מכן את הרעיון שנוכחותו ופעילותו רצויות, והוא מתחיל באופן רגוע למדי בקריירה של הישגים.

הילד שלוחצים עליו בכיוון של קריירה כלשהי או משפיעים עליו לשנות את נטיותיו לכיוון של קריירה כלשהי אך לא מרשים לו לסייע באופן שנים ראשונות לחייו, משוכנע שהוא אינו רצוי, שאין לו חלק בעולם. מאוחר יותר הוא ייכנס לקשיים מאוד מוגדרים בנוגע לעבודה. עם זאת, הילד שבגיל שלוש או ארבע רוצה לעבוד בחברה מודרנית זו – מרפים את ידיו ולמעשה מונעים ממנו לעבוד, ולאחר שהוא נאלץ להתבטל עד גיל שבע, שמונה או תשע, מטיילים עליו לפתע מטלות מסוימות בבית.

הילד הזה כבר חונך לעובדה שאסור לו לעבוד, ולכן רעיון העבודה הוא תחום שאליו הוא "יודע שהוא אינו שייך", ולכן הוא תמיד חש שלא בנוח בעת ביצוע פעילויות למיניהן.

מאוחר יותר, כשהוא בשנות העשרה לחייו, מונעים ממנו באופן פעיל להשיג את סוג העבודה שתאפשר לו לקנות לחבריו את הבגדים והמתנות שהוא מרגיש כי הם נדרשים ממנו, ולכן הוא מתחיל להרגיש שהוא אינו חלק מהחברה. מאחר שהוא אינו חלק מהחברה, הוא יוצא בשלב זה נגד החברה, ואינו רוצה דבר מלבד פעילויות הרסניות.

הטיפול במצבי רוח ובתאונות קלות של הילד

חלק זה מספק טכניקות רבות לשימושו של הורה או של כל אדם כדי לעזור לילד להתאושש במהרה מהמכות, החבלות, השריטות, הפחדים ומצבי הרוח הרעים שמהווים לעתים קרובות חלק מתהליך ההתבגרות.

על פי רוב, הטכניקות שלהלן משתמשות בתקשורת בין האדם עצמו לבין הילד בתור האמצעי התרפויטי העיקרי שלהן. התקשורת חשובה ביותר כאשר מתעסקים בילדים, כמו גם בכל היבט של סיינטולוגיה.

הפעולות המתוארות להלן מסווגות כולן כסיועים. סיוע הוא פעולה שננקטת כדי לעזור לאדם להשיג הקלה מבעיה מטרידה מיידית. יש להשתמש בסיועים אלה, בנוסף לאלה שמתוארים בחוברת "סיועים למחלות ולפציעות", כל אימת שהנסיבות דורשות זאת. התועלת עבור הילד והמשפחה יכולה להיות מרובה.

פציעות ילדות

קיימים דברים רבים שניתן לעשות כדי לסייע לילד אשר סובל מנפילה קלה, מחתך וכדומה. אצל ילדים קטנים, לעתים קרובות נראה שמשפיק אם פשוט ניתן להם לבכות. כאשר ילד נפגע, רוב האנשים מוצאים את עצמם אומרים מילות ניחום והרגעה כמעט לפני שהם שמים לב לכך. ומה שהם אומרים הוא בדרך כלל מה שהם אמרו מאה פעמים לפני כן כאשר הילד נפגע. הדבר יכול להזכיר לילד את השרשרת השלמה של פגיעות מוקדמות יותר.

הורים יכולים לעזור לילד במידה הרבה ביותר בכך שלא יאמרו דבר. ייתכן שיידרש להם זמן-מה לאמן את עצמם שלא לדבר כאשר הילד נפגע, אך לא קשה לגבש את ההרגל להישאר בשקט. השקט אינו צריך למנוע חיבה. ניתן להחזיק את הילד, אם הוא רוצה שיחזיקו אותו, או לחבק אותו. לעתים קרובות, אם דבר לא נאמר, ילד קטן יבכה מאוד במשך כדקה, ואז לפתע יפסיק, יחייך, וישוב בריצה למה שהוא עשה קודם. נראה שכאשר מניחים לו לבכות, משתחרר המתח שנגרם כתוצאה מהפציעה, ואם הדבר קורה אזי לא נדרש כל סיוע. למעשה, לעתים קרובות קשה מאוד לגרום לילד לחזור לרגע הפציעה אם הוא שחרר את המתח באופן זה.

”ספר לי על זה”

אם הילד אינו מתאושש באופן ספונטני לאחר רגע או שניים של בכי, חכה עד שהוא יתאושש מפרק הזמן הקצר של מודעות נמוכה יותר אשר נלווית לפציעה. בדרך כלל אין זה קשה לומר מתי הילד מעורפל ומתי לא. אם הוא עדיין בוכה אחרי פרק הזמן של הערפול, יהיה זה בדרך כלל משום שפציעות קודמות אחרות נכנסו לרסטימוולציה (גורו מחדש עקב נסיבות דומות בהווה שהן דומות לנסיבות מן העבר). במקרה זה, סיוע הוא רב ערך. עם ילדים גדולים יותר (מגיל חמש ומעלה), סיוע הוא בדרך כלל הכרחי.

כאשר הילד אינו מעורפל יותר, שאל אותו ”מה קרה? איך נפגעת? ספר לי על זה”.

כאשר הוא מתחיל לספר על כך, העבר אותו לדבר בזמן הווה אם הוא אינו מספר את הסיפור בזמן הווה באופן ספונטני. נסה זאת כך:

”אז – עמדתי על סלע גדול והחלקתי ונפלתי, ו...” (בוכה)

”זה כואב כשאתה עומד על הסלע?”

”לא.”

”מה קורה כשאתה עומד על הסלע?”

”אני מחליק...” (בוכה)

”ואז מה קורה?”

”אני נופל על האדמה.”

”יש עשב על האדמה?”

”לא – זה הכל חול.”

”ספר לי על זה שוב.”

אתה יכול להעביר את הילד דרך המקרה כמה פעמים, עד שהוא משתעמם או צוחק. אין בכך שום קושי. אחרי שילד קיבל כמה סיועים בדרך זו, הוא ירוץ ברגע פציעתו לאדם שיכול לספק את העזרה והעידוד נטולי הכאב האלה, וידרוש ”לספר על זה”.

ילדה שנפגעה
יכולה לקבל
עזרה ניכרת
באמצעות
תקשורת.

הבאתה
להסביר מה
קרה יכולה
להיות
תרפויטית.

כאשר היא
תספר זאת
למישהו
שמתעניין,
הדבר יגרום
לכל מורת רוח
להתפוגג
ויאפשר לילדה
להרגיש טוב
יותר.

הכוונת תשומת לבו של הילד

אנשים רבים אומרים מתוך הרגל לילד "אל תעשה את זה או שתהיה חולה", "אלוהים אדירים, אין ספק שהצטננת כהוגן", "אתה תהיה חולה אם תמשיך לעשות את זה", "אני פשוט יודעת שיוני יחטוף חצבת אם הוא ילך לבית-הספר", ואין-ספור השאות פסימיסטיות אחרות מסוג זה. הם גם משתמשים באלפי ביטויים של "אל" ו-"אינך יכול" ו-"שלוט בעצמך". כדאי שהורים יהיו ערים לביטויים אלה, ולהימנע משימוש בהם ככל האפשר. עם מעט דמיון ותרגול, לא קשה למצוא דרכים לדאוג שהילדים יישארו מוגנים, מבלי להשתמש באיפוק מילולי תמידי. במידת האפשר, ההשאות הניתנות לילד צריכות להיות חיוביות. הדגמה בצורה חיה וציורית של מה קורה לבקבוק זכוכית כאשר הוא נופל, תעביר את הרעיון טוב יותר מאלף צעקות של "אל תתקרב לזה!" או "תניח את זה!"

תנועות חלקות ועדינות וקול שקט יעזרו מאוד למנוע רסטימולציה כאשר מטפלים בילדים. כל אחד שרוצה לעבוד בהצלחה עם ילדים יטפח תכונות אלה. יש להן ערך רב במיוחד בעתות חירום.

אם חייבים לקבל במהירות את תשומת לבו של הילד בגלל מצב של סכנה פוטנציאלית שמתפתח במרחק רב מכדי לאפשר לאדם השומר על הילד להגיע אליו במהרה, אזי קריאה בשמו חזק מספיק כדי שהיא תישמע תפתור את הבעיה ללא פגע. זה הרבה יותר טוב מציווי בצעקות ל"עצור!" "הישאר שם!" "אל תעשה את זה!" וכן הלאה. הסבירות שהדבר יכניס אותו לרסטימולציה נמוכה בהרבה.

זכירה

במאות מצבים אשר מתעוררים מדי יום ניתן להשתמש בטכניקה שבה מבקשים מהילד לזכור: כל אימת שהילד נרגן, אומלל ובוכה על משהו; כשהוא מרגיש חולה מעט; כשברור שמהו הכניס אותו לרסטימולציה; כשהוא שמע במקרה דרמטיזציה (חזרה בהווה על משהו שקרה בעבר) או כשמישהו העניש אותו בחומרה או הפגין דרמטיזציה שכוונה לעברו; כשהוא חש דחוי – למעשה, בכל פעם שילד הוא אומלל או עצבני מכל סיבה שהיא או כשאתה יודע שהוא עבר התנסות שיש לה נטייה גבוהה לגרום לרסטימולציה.

העיקרון כאן הוא למצוא את הביטויים והמצבים הספציפיים הגורמים לרסטימולציות. כמובן, ניתן להשתמש בטכניקה זו רק אחרי שהילד למד לדבר מספיק כדי לתת תיאור ברור ומובן של מה הוא חושב ומה הוא מרגיש.

אם הילד מרגיש מדוכדך (אך אינו חולה באופן חמור) אתה רשאי להתחיל בכך שתשאל אותו מתי הוא הרגיש כך לפני כן. בדרך כלל הילד יזכור. כאשר תשאל שאלות נוספות לגבי מה שקרה, מה הוא עשה באותו זמן, מי דיבר, מה נאמר, איך הוא הרגיש, הוא יתאר את המקרה בצורה חיה וציורית. כאשר הוא עושה זאת, פשוט בקש ממנו לחזור על כך שוב פעמים אחדות. כאשר אתה מגיע לסוף, אמור "ספר לי על כך שוב. איפה היית כשאבא דיבר?" "ספר את זה שוב". או פשוט "בוא נראה, אתה ישבת על הספה כשאבא אומר – מה הוא אומר?" אפשר להשתמש בכל משפט פשוט אשר יחזיר את הילד לתחילת המקרה.

אין כל צורך להפוך את הפעולה הזו למורכבת. ילדים מבינים את המשפט "ספר את זה שוב". הם עצמם אוהבים לשמוע סיפורים שוב ושוב, והם אוהבים לספר את סיפוריהם למאזין שמתעניין. אך אל תהיה סימפטי מדי. להפגין חיבה ועניין – כן. אך אל תהמהם ברוך או תיאנח "תינוקי מסכן, מסכן קטן שלי!" או משפטים דומים. אם תעשה זאת, הדבר עלול לעודד את הילד להחשיב את הפציעה או את הדכדוך לבעלי ערך, בכך שהם זיכו אותו בתשומת לב מיוחדת ובסימפתיה.

ככל שתוכל להיכנס יותר לממשות של הילד, כך תהיה מסוגל לעזור לו יותר. חקה את גווני הקול שלו, את ה"כן!" "באמת!" "ואז מה קרה?" שלו – סגל לעצמך את החיקוי הציורי שלו, את עיניו המוגדלות, את ההתעניינות חסרת הנשימה שלו או מצב הרוח או הטון שלו, יהיו אשר יהיו – אך לא עד כדי חיקוי כמו תוכי, כמובן. אם אינך יכול לעשות זאת היטב, אזי רק הייה פשוט, טבעי ומתעניין.

לעתים קרובות, כאשר ילד נמצא ברסטימולציה, הוא ישתמש בביטוי אחד או שניים שוב ושוב. במקרה זה אתה יכול להתחיל ב-"מי אומר את זה?" או "מי אומר לך את זה?" או "מתי שמעת את זה?"

לפעמים הוא יתעקש, "אני אומר את זה, 'שתוק, טיפש זקן אחד!' " או יהיה אשר יהיה המשפט. לאחר מכן שאל "מי עוד אומר את זה?" או "תראה אם אתה יכול לזכור מתי שמעת מישהו אחר אומר את זה", ובדרך כלל הוא יתחיל לספר לך על מאורע.

כאשר ילד חווה
משהו מדכדך
או טראומתי,
מאורעות דומים
יכולים לעבור
שפעול במינד
שלו.

מאורעות אלה
נעלמים בהדרגה
כאשר גורמים
לילד לדבר על
הדכדוך הנוכחי.

יש להנחות את
הילד לספר מה
קרה כאילו
הדבר מתרחש
בהווה. דבר זה
ישחרר כל
טראומה
הקשורה לכך.

אישה אחת נדהמה בעת שעבדה עם ביתה כאשר ילדתה אמרה "את אמרת את זה, אימא, לפני הרבה זמן". "איפה את היית כשאמרתי את זה?", "אני הייתי רק משהו קטן – בבטן שלך". דבר זה קרוב לוודאי לא יקרה לעתים תכופות. אך כאשר הילד תופס את הרעיון, זה עשוי לקרות במקדם או במאוחר. אין זה משנה מהו המאורע, פשוט המשך עם השאלות כדי לפתח את המאורע. "מה עשית? איפה היית? איפה אני הייתי? מה אבא אמר? איך זה נראה? איך הרגשת?" וכן הלאה. בקש מהילד להיזכר במאורע פעמים אחדות עד שהוא יצחק. דבר זה ישחרר אותו מהרסטימולציה.

שימוש בבובות או בחיות צעצוע

אם האב יודע שהילד שמע במקרה דרמטיזציה או שהוא נענש או ננזף בחומרה, הוא יכול לטפל בכך שעות אחדות לאחר האירוע בכך שישאל על כך. "האם אתה זוכר כשצעקתי על אימא אתמול בלילה?" אם הילד אינו רגיל לבטא את הכעס שלו בפני הוריו, או אם הוא דוכא באופן חמור בעבר, ייתכן שיידרש קצת שידול כדי לגרום לו לספר על כך. בשעה שאתה עושה זאת, נסה להבטיח לו בהתנהגותך שזה לגמרי בסדר שהוא ידבר על כך. אם הוא פשוט אינו יכול לעשות זאת, אתה יכול לנסות לגרום לו להציג זאת במשחק. אם הילד משחק עם בובות או עם חיות צעצוע, אתה יכול תוך כדי משחק איתו להביא אותו לגרום לבובות או לצעצועים להציג את הדרמטיזציה.

"זאת בובה אימא. וזה בובה אבא. מה אומרת הבובה אימא כשהיא כועסת?" לעתים קרובות הדבר יכניס את הילד ישר לתוך הסצינה, ואם תיתן לו ממש להיפתח ולתאר את הסצינה ללא גינוי, כשאתה מקשיב עם סימפתיה והתעניינות, ומעודד אותו עם "כן . . . ואז מה קרה?" במקומות הנכונים, הוא יפסיק עד מהרה עם העמדת הפנים ויתחיל לספר לך ישירות את מה שהוא שמע במקרה. אפילו אם הוא אינו עושה זאת, והוא עובר על הסצינה כמה פעמים עם הבובות או הצעצועים שלו, מה שבדרך כלל קורה עם ילדים, עוצמת האירוע תפחת במידה רבה.

כאשר ילד
שומע במקרה
כעס או מריבה
בין ההורים,
הדבר יכול
להיות מטריד
ביותר.

הורה יכול
לעזור להפיג
את דאגת
הילדה בכך
שיגרום לה
להשתמש
בבובות כדי
להדגים מה
קרה.

הילדה יוצרת
מחדש את
ההתנסות
בעזרת
הבובות...

... וכל דכדוך
מתמשך אצל
הילדה יכול
להתפוגג
במהירות.

ציור תמונות

במקום בובות או צעצועים, אתה יכול לבקש מהילד לצייר תמונות. "צייר לי תמונה של אישה ושל גבר. ... מה הם עושים? צייר לי תמונה של אישה בוכה", וכן הלאה. הדגש צריך להיות תמיד על המבוגר שעשה דרמטיזציה, ולא על הילד שהיה רע, אם דבר זה קרה. לצייר תמונות, לשחק עם הילד ב'אבא ואימא': "ואז אתה אומר . . .?", "ואז אני אומר . . .?". או פשוט לגרום לילד להמציא סיפור על כך – כל אלה יעזרו.

כעס

עם ילדים שאין להם עכבות בביטוי כעסם נגד ההורים, אין צורך בדרך כלל בתחבולות אלה. הם יספרו בחופשיות ויעשו דרמטיזציה של סצינות שהם שמעו במקרה או של נזיפות שהם קיבלו, אם תפעל בתור קהל מתעניין ותעודד אותם לפתח את הסצינה. אם תתבונן בילדים משחקים, תראה אותם לעתים קרובות עושים דבר זה בדיוק, מחקים את הוריהם ומבוגרים אחרים בדרמטיזציות שלהם.

לפעמים, פשוט לשאול ילד "מה קרה שגרם לך להרגיש רע?" או "מה אמרתי שגרם לך להרגיש ככה?" יחשוף את האלמנטים הגורמים לרסטימולציה בסיטואציה הנוכחית ויקל אותם.

כולם מכירים את האיומים האלימים שילדים יכולים לדמיין כשהם מתוסכלים: "אני אקרע אותך לחתיכות ואזרוק אותך לים; אני אכריח את כולם להיכנס לארון ואני אנעל אותך ואזרוק את המפתח ואז הם יצטערו" וכן הלאה. אם תעודד אותם בכך שתשאל "כך? ואז מה תעשה?" או "וואו, זה באמת יהיה משהו!" הם ימשיכו למשך זמן-מה, ואז לעתים קרובות הם יצאו בן רגע מתוך מורת הרוח וימשיכו במה שהם עשו.

אם ילד כועס, הנח לו לכעוס, אפילו אם אתה הקורבן. הנח לו להציג את הכעס שלו, ובדרך כלל הוא ייעלם במהירות. אך אם תנסה לדכא את הכעס, הוא יחמיר ויימשך זמן רב יותר. נראה כי להניח לילד להגיב לסיטואציה מתסכלת ללא דיכוי נוסף ישחרר את האנרגיה של התסכול, ויוציא אותו מתוך המצב במהירות רבה יותר מאשר כל דבר אחר כמעט.

פחד

אם ילד פוחד, הנח לו לספר לך על כך, כשאתה נותן לו את כל העידוד שתוכל. דבר זה יעיל במיוחד בסיוטים. הער את הילד, החזק אותו בשקט עד שבכיו יירגע מעט, ושאל אותו על הסיוט, כשאתה לוקח אותו דרכו כמה פעמים עד שהוא לא יפחד יותר. ואז שאל אותו על זיכרון נעים, ובקש ממנו לספר לך אותו לפני שתעזוב אותו. אם הוא אינו רוצה לישון לבד לאחר מכן, אל תגרום לו לעמוד מול הפחד שלו. הישאר איתו ועודד אותו לדבר על כך עד שהוא לא יפחד יותר, אפילו אם הדבר לוקח קצת זמן. כשאתה שואל בנוגע לפחדים, אתה יכול להשתמש בביטוי "אותו הדבר כמו". אם הילד פוחד מהחושך, שאל אותו "החושך הוא אותו הדבר כמו מה?" אם הוא פוחד מחיות, שאלה דומה תגרום לו לנתח את הפחד שלו. אולי לא תמיד תצליח בפעם הראשונה שתשאל, אך אם תמשיך בסבלנות תקבל עד מהרה תשובה שתספר לך על מאורע שיש לו תשומת לב עליו, ותוכל לעזור לילד לטפל בכך על-ידי דיבור על מה שקרה.

יגון

אם הילד שרוי ביגון, דרך טובה להתחיל היא "על מה אתה בוכה?" אחרי שהילד סיפר פעמים אחדות על מה הוא בוכה, כשבכל פעם עוזרים לו בשאלות על המאורע, וכאשר הבכי שלו שכך (פחת), אתה יכול לשאול "על מה עוד אתה בוכה?"

למעשה, זה בדרך כלל יהיה מספיק פשוט להניח לו לבכות עד שהוא ייצא מזה. זה נכון בייחוד אם אתה נמצא במגע קרוב איתו והוא יודע שהוא יכול לסמוך עליך כדי לקבל תמיכה וסיוע.

אל תנסה למנוע מהילד לבכות בכך שפשוט תאמר לו לא לבכות. או שתטפל במאורע שגרם לבכי בכך שתשאל מה קרה ותגרום לו לספר על כך עד שהוא יצחק, או שתניח לו לבכות עד שהוא יירגע בעוד אתה מלטף אותו או מחזיק אותו. בלי מילים במקרה זה; רק חיבה.

רגזנות

אם הילד פשוט נרגז ו"בלתי ניתן לשליטה", אתה יכול להוציא אותו מזה לעתים קרובות על-ידי הסחת תשומת לבו, על-ידי הצגת סיפור חדש ומרתק או ספר תמונות או צעצוע, או במקרה של ילד קטן מאוד, משהו נוצץ. זוהי טכניקה ישנה, אך היא תקפה. אם הילד נרגז, מרבית הסיכויים שהוא משועמם, ופירושו של דבר שהפעילות הספציפית שבה הוא התעניין דוכאה באופן כלשהו. הוא מחפש משהו חדש, אך אינו מסוגל למצוא אותו. אם אתה יכול לתת לו משהו שיעניין אותו, הוא ייעשה במהירות עליו יותר. אולם אל תעשה מאמצים קדחתניים למשוך את תשומת לבו, כשאתה מציק לו עם תנועות קופצניות והסחות של תשומת הלב כמו "תראה, חמוד, תראה את השעון היפה!" ואם לדבר זה אין השפעה מיידית, לקפוץ מהחפץ הזה לחפץ אחר כלשהו. לעתים קרובות זה רק יבלבל אותו. התנועה בצורה חלקה ושקטה, שמור את קולך נמוך ורגוע, והפנה את תשומת לבו לדבר חדש אחד. זה אמור להספיק.

אם אף אחת מהטכניקות הללו אינה עובדת, אתה יכול לעתים לשחרר אותו מהדרמטיזציה בכך שתביא אותו לזמן הווה באמצעות גירוי פיסי אינטנסיבי, כמו היאבקות לשם שעשוע או איזושהי התעמלות נמרצת אחרת.

אם תוכל לקבל את תשומת לבו של הילד למשך זמן ארוך מספיק, תוכל לבקש ממנו לספר לך על איזושהו דבר נחמד שקרה. הוא עשוי לעשות זאת באי-רצון בתחילה, אך כאשר תעודד זאת הוא ייכנס לעתים קרובות ישר אל הזיכרון הנעים, ועד מהרה הוא שוב יהיה עליו.

דרך נעימה ובונה לשמור את הילד עסוק במהלך נסיעות ארוכות, תקופות של המתנה, תקופות של החלמה ממחלה וכן הלאה, היא על-ידי יצירת משחק חדש של זכירה.

ילדים יש מטבעם יכולת טובה להיזכר. הם אוהבים לדבר על רגעי הנאה מהעבר. חלק ניכר מהשיחה של ילד מלא בדברים הנפלאים שהוא עשה או שהוא מקווה לעשות, ולעתים קרובות הוא מדבר באופן ספונטני על פעמים שבהן הוא פחד או היה אומלל.

למד את הילד לספר את כל רגעי ההנאה בכך שתשאל אותו מה קרה כשהוא הלך לגן החיות או כשהוא הלך לשחות. כשהוא יתחיל לספר לך, העבר אותו מבלי שירגיש לדבר בזמן הווה, כפי שהוצע קודם לכן, אם הוא אינו עושה

זאת בעצמו. אמור לו להרגיש את המים, להרגיש את עצמו מתנועע, לראות מה מתרחש, לשמוע מה אנשים אומרים ולשמוע את הקולות סביבו. דבר זה יעזור לבנות את יכולת ההיזכרות שלו של הדברים השונים שהוא קלט בחושיו. אך אל תתעקש על תיאור מלא של כל הקליטות החושיות אם הילד נזכר במאורע במהירות ובבטחה, ומספר לך עליו באופן שוטף. לא נדרש הרבה כדי לגרום לילד לעשות זאת.

אתה יכול להציג את המשחק בכך שתאמר "בוא נשחק בזכירה" או "ספר לי על הפעם שהלכת ל...". או "בוא נעשה כאילו שאנחנו הולכים שוב לגן החיות", או כל משפט רגיל מסוג זה. היכנס לתוך הסיפור עד כמה שתוכל, כשאתה מאמץ את הטון של הילד ואת התנהגותו אם אתה יכול לעשות זאת בקלות, וכשאתה כל הזמן מתעניין וממתין בלהיטות לפרט הבא.

בכל פעם שילד בא לספר לך על תאונה שקרתה לו או על משהו שהפחיד אותו או שעשה אותו אומלל, הקשב לכך ובקש ממנו לעבור על כך כמה פעמים. כאשר ילדים לומדים כיצד "לשחק בזכירה" ולומדים מה זה עושה למענם, הם יתחילו לבקש זאת כאשר הם ירצו או יצטרכו זאת.

שוב, הנקודות העיקריות בהתמודדות עם מצבי רוח או עם פציעות של הילד הן:

1. תן סיועים לפציעות קטנות, במידת הצורך, או הנח לילד לבכות עד שיירגע, אם נראה שזה מספיק.
  2. הבא את הילד לזכור את הפעם האחרונה שזה קרה, או הבא אותו לספר לך בפירוט מה קרה שגרם לו להיות אומלל.
  3. למד את הילד לזכור בכך שתבקש ממנו לספר לך רגעי הנאה מהעבר.
  4. השתמש בהיזכרות של רגעי הנאה או בטכניקות אחרות כדי להוציא את הילד מרגעי דכדוך ולהביאו לזמן הווה.
- טיפול כזה ישמור שהילד יישאר בריא יותר ומאושר יותר.

תינוקות בריאים

תינוק שמאכילים אותו בצורה לא נכונה, לא זו בלבד שהוא אינו מאושר, אלא הוא גם לא בריא, מה שמהווה נושא לדאגה אצל כל הורה טרי. תזונה נאותה היא, כמובן, מרכיב הכרחי לבריאות טובה. מניסיון אישי, הנה משהו שעבד; הוא מוגש כטיפ מועיל להורים שמחפשים דרכים טובות יותר לגדל ילדים בריאים.

בתי-חולים מסוימים ורופאים מסוימים אימצו, כפי הנראה, את הסיסמה "תינוק שָׁמֵן היום משמע פציינט מחר".

נמצא שחלק מהמזון המוכן שמונפק בבתי-חולים ועל-ידי רופאי תינוקות גורם למורת רוח אצל התינוק. זהו מזון אבקתי דוחה שאמורים למוסס אותו במים ולהאכיל בו את התינוק.

אם היית טועם אותו אי פעם, היית מסכים עם התינוק. הוא נורא.

יתר על כן, הוא מורכב כולו מפחמימות ואינו מכיל את החלבונים הנחוצים ליצירת רקמות ועצם. הוא יוצר שומן בלבד. כשאתה רואה אחד מהתינוקות המודרניים המנופחים האלה, דע שמאכילים אותו בדיאטה שמורכבת בדיוק מאבקת חלב מעורבת עם גלוקוזה ומים, כולה פחמימות.

הגורם הראשי למורת רוח בתחילת חייו של התינוק הוא פשוט מנות המזון. ייתכן שמאכילים את התינוק, כן. אבל במה? בתמיסות חלב מאבקה, עשירות בפחמימות, שטעמן נורא, או בחלב אם דל שומן של אם סחוטה מעבודה. מנת מזון מייבבת להכיל אחוז גבוה של חלבון. חלבון הוא מרכיב היסוד של עצבים ועצמות. חייל פצוע לא יחלים ללא צריכת חלבון גבוהה. כיבים לא יירפאו ללא מתן דיאטה עשירה בחלבונים.

כדי ליצור מוח, עצמות ורקמות התינוק מייב לקבל חלבון, מגיל יומיים ועד גיל שלוש לפחות. הדבר הופך את התינוקות לחזקים, יפים, ערניים, אשר ישנים היטב ומרגישים טוב.

ההתמודדות הראשונה עם בעיה זו היתה כעניין אישי. בתור אב לילד קטן שחייו היו בסכנה, היה צורך לנקוט פעולה מהירה כדי להצילו. היה צורך (1) להוציא אותו מבית-החולים, ו-(2) לגלות מה הבעיה ו-(3) לתקן אותה. סך הזמן שעמד לרשותנו היה פחות מעשרים וארבע שעות. הוא גסס.

לכן, (1) הוא הוצא מבית-החולים. (2) התברר שהוא סרב לאכול או לא היה מסוגל לאכול. (3) פותחה נוסחה שסיפקה לו את התזונה שלה הוא נזקק, והיא ניתנה לו.

הנוסחה עשתה שימוש בשעורה. גדודים רומיים צעדו כשהם חיים על דיאטה של שעורה, הדגן עם תכולת החלבונים הגבוהה ביותר. נוסחה זו היא הדבר הקרוב ביותר לחלב אדם שניתן להרכיבו בקלות. זוהי נוסחה רומית קדומה, כן, כן, מלפני 2,200 שנה לערך.

יש בכך טרחה קלה, כמובן. עליך להקריב סיר או קומקום קטן כדי לבשל בו את השעורה (זה ממש הורס את הסיר, לכן יש לך פשוט סיר שעורה ואתה

משתמש רק בו). ועליך לבשל את השעורה במשך זמן רב כדי לקבל מי שעורה, ואתה עשוי לשכוח וזה יישרף. אבל למרות זאת, זה שווה את זה במונחים של בית רגוע יותר ותינוק בריא.

כל יום אתה מכין ממתכון השעורה הזה כמות שתספיק לעשרים וארבע שעות, מכניס את החומר לבקבוקים מעוקרים ושם את הבקבוקים במקום שבו הם יישארו קרים. אתה מחמם את הבקבוק עד 37.0° צלזיוס פחות או יותר (בחן זאת על-ידי כך שתתיז מעט על גב כף היד כדי לראות אם החומר חם מדי או קר מדי) לפני שתיתן אותו לתינוק.

למרות שאתה מנסה לשמור את התינוק על לוח זמנים קבוע, יהיה מטופש מצדך לא להאכילו כאשר הוא רעב.

לאחר שתינוק אכל מנה מלאה, הוא בדרך כלל ממילא ישן במשך שעות. אם הוא לא ישן, תמיד יש סיבה, כמו סיכה או חתיכת פחם במיטה, חיתולים רטובים, משהו. כאשר תינוק שלא אמור לבכות בוכה, חפש היטב עד שתגלה מדוע. אל תלך לפי האסכולות של (1) התינוק פשוט עקשן או (2) זוהי מחלה חמורה שדורשת ניתוח מיידי. במקום כלשהו באמצע אנו מוצאים את הסיבה האמיתית.

נוסחת שעורה לתינוקות

הסיבה העיקרית לכך שתינוק אינו מרגיש טוב היא מנות מזון לא מספקות. כדי לתקן זאת, הנה נוסחה שניתן להשתמש בה:

360 מ"ל מי שעורה

240 מ"ל חלב הומוגני

72 מ"ל של סירופ תירס

יש לשנות את כמות הסירופ – לפי התינוק – יש כאלה שאוהבים את זה חלש – יש שאוהבים את זה חזק יותר.

ניתן להכפיל את הנוסחה בכל מספר בהתאם למספר הבקבוקים שרוצים, אך היחס נשאר זהה.

כדי ליצור את מי השעורה, שים בערך חצי כוס שעורה מלאה בתוך פיסת אריג מוסלין, וקשור אותה באופן רופף כדי לאפשר את התרחבותה. מרתיחים אותה לאט בתוך סיר מכוסה ומאוורר שאינו עשוי מאלומיניום, במשך $6\frac{1}{2}$ שעות ב-2 ליטר של מים בערך. (באוורור הסיר מאפשרים לאדים להשתחרר דרך חור אוורור שנמצא במכסה [אם קיים חור כזה] או בכך ששמים את המכסה בנטייה קלה כך שנוצר פתח בין המכסה לסיר). מי השעורה יהפכו להיות מאוד מאוד ורודים. דבר זה ייתן פחות או יותר את הסמיכות הנאותה של מי שעורה לשם יצירת הנוסחה כמתואר מעלה.

אין להאכיל את התינוק בשעורה עצמה, אלא רק במים המעורבים בחלב ובסירופ התירס, ביחס הנתון בנוסחה לעיל.

אל תוסיף לנוסחה זו שום דבר אחר, כמו ויטמינים או שמנת "כדי להפוך את הנוסחה למזינה יותר". הנוסחה היא כמתואר לעיל.

השתמש בנוסחה זו ויהיו לך תינוקות בריאים יותר!

1. שים בערך חצי כוס שעורה מלאה בפיסת אריג מוסלין.

2. קשור אותה באופן רופף כדי להשאיר מקום להתרחבות ...

6½ שעות

4. הרתח לאט במשך 6½ שעות כשהסיר מאוורר קלות כדי שהאדים יוכלו להשתחרר.

3. ... והכנס אותה לסיר שמכיל 2 ליטר מים.

5. ערבב את הנוסחה תוך שימוש ביחס של 360 מ"ל מי שעורה, 240 מ"ל חלב הומוגני, 72 מ"ל של סירופ תירס.

6. שמור את הנוסחה במקום קר עד זמן ההזנה.

7. חמם בקבוק לחום של 37° צלזיוס (חום הגוף).

נוסחת שעורה

שים כחצי כוס של שעורה מלאה בפיסת אריג מוסלין.

קשור בצורה רופפת.

הרתח לאט במשך 6½ שעות בכ-2 ליטר מים.

ערבב את הנוסחה ביחס של:

360 מ"ל מי שעורה

240 מ"ל חלב הומוגני

72 מ"ל של סירופ תירס

8. התז טיפות אחדות על ידך כדי לוודא שהתמיסה אינה חמה מדי או קרה מדי. ואז אותה לתינוק.

יצירת החברה של מחר

עבודה עם ילדים יכולה להיות הרפתקה מרתקת. האדם שמיישם תובנה וסבלנות ביחד עם מיומנותו ביישום הידע והטכניקות המפורטות בחוברת זו יתוגמל בראותו ילדים אשר מתקדמים והופכים לחברים בריאים וקואופרטיביים בחברה. המשימה עשויה להיראות לעתים בלתי אפשרית ושוברת לבבות, אך בסופו של דבר תהיה לאדם תחושת הישג שאין דומה לה, שהוא עשה משהו באמת בעל ערך לקידום של הדורות הבאים. ■

תרגילים מעשיים

התרגילים הבאים יעזרו לך להבין חוברת זו ויגבירו את יכולתך לעבוד עם ילדים בצורה טובה יותר.

- 1** התבונן במישהו שמטפל בילד. שים לב אם האדם מנסה להשתמש בשכנוע או בכוח כדי לגרום לילד לעשות משהו בניגוד לרצונו. אם הדבר כך, מה היו התוצאות וכיצד ניתן היה ליישם את החומרים שבחוברת זו במקום זאת? לאחר מכן התבונן במישהו אחר שמטפל בילד, ועשה את אותו הדבר כפי שעשית בדוגמה הראשונה.
- 2** כתוב דוגמה של איך ילד יכול לתרום לך. תאר את הנסיבות שבהן תוכל להיתקל ומה תעשה כדי לאפשר לילד לתרום בנסיבות אלה. לאחר מכן, עשה זאת שוב – כשאתה חושב על דוגמה נוספת של איך ילד היה יכול לתרום לך וכיצד תטפל במצב.
- 3** כשאתה מיישם את החומר שבחוברת זו, התחשב בנכונותו של הילד והבא אותו לעשות משהו שאתה צריך או רוצה שהוא יעשה.
- 4** כשאתה משתמש בנתונים שקראת בחוברת זו, אתר ילד שנחלק ואינו מתאושש בצורה ספונטנית, וטפל בו. ודא שאתה מיישם את הנתונים על כך שאין לומר דבר כאשר הילד פגוע. בצע את הצעדים לטיפול בילד עד שהוא ישתעמם או יצחק.
- 5** טפל בילד שבוכה עד שהוא יפסיק לבכות. יישם את הנתונים שבחלק "ספר לי על זה", כשאתה מבקש מהילד לספר את סיפורו בזמן הווה אם הוא אינו עושה זאת בצורה ספונטנית. בצע את הצעדים לטיפול בילד הבוכה עד שהוא ישתעמם או יצחק.
- 6** כתוב חמש דוגמאות של פעולות שהורה היה יכול לעשות או של דברים שהוא היה יכול לומר אשר יכוונו את תשומת לבו של הילד וישמרו על ביטחונו מבלי להשתמש במעצורים מילוליים ללא הפסק.
- 7** ספר את זיכרונו של הילד בכך שתבקש ממנו לספר לך על רגעי הנאה מהעבר. השתמש בטכניקות שנמצאות בקטע "הטיפול במצבי רוח ובתאונות קלות של הילד" כדי להשיג תוצאה זו.

תוצאות מיישום

אישה נישאה לגבר שהיו לו שלושה ילדים. אחותה ראתה שהיא מטפלת בילדים אלה שלא כהלכה, בדיוק כפי שהיא עצמה טופלה שלא כהלכה בהיותה ילדה.

"בדיוק למדתי כמה מתגליותיו של מר האברד על דרך פעולתו של המיינד ועל הדרך שבה טיפול שגוי בילדים יכול לעבור מדור אחד אל הדור הבא. עם יסודות אלה, הושבתי את אחותי ועברתי איתה על הדרך שבה היא נתקלה בהתעלמות וטופלה באופן שגוי בתור ילדה, והיא הסכימה איתי. כמו כן גרמתי לה

לראות שהיא אדם בעל יכולת רבה מאוד ושהיא כמובן רצתה לעשות את הדבר הנכון, אפילו כאשר היא היתה ילדה קטנה. שאלתי אותה איך היא היתה מגיבה אם מישהו היה באמת מתקשר איתה כשהיא היתה ילדה, וגם גרמתי לה להסתכל על הדרך שבה היא תוכל לעשות זאת עם ילדיה החורגים, והיא התבהרה מאוד. לאחר מכן, אחותי, שקודם לכן לא חיבבה ילדים ולא רצתה ילדים, השתנתה באופן דרמטי. היא החלה ליהנות מהילדים וגם החליטה להביא לעולם ילד משלה. מאז, היא מאפשרת לילדיה לתקשר אליה ולהיות כפי שהם. עכשיו היא אוהבת להיות אם, ואני מאמינה שהדבר הפך את חייה להרבה יותר מאושרים, שלא לדבר על חייהם של ילדיה".

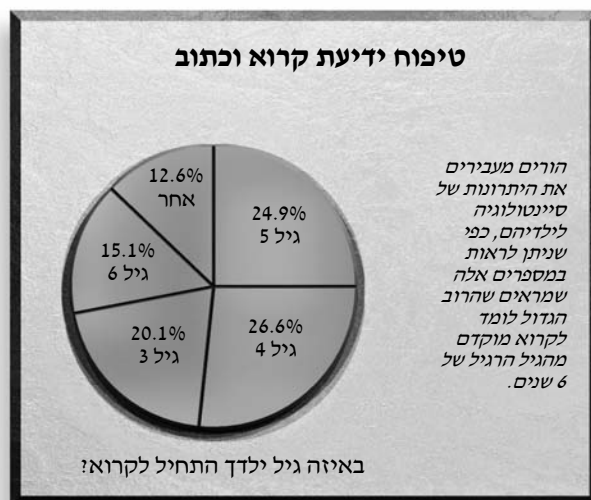
מטפלת הביאה לשינוי ניכר בחייו של ילד קטן על-ידי יישום נתוניו של ל. רון האברד בנוגע לטיפול בילדים קטנים:

לא קל לגדל ילדים כהלכה בחברה הלחוצה ושוקקת הפעילות של היום. הדרישות לעבודה ולכספים, שיעור הגירושין הגבוה, זמינותם של סמים בבתי-ספרנו, מערכת החינוך הכושלת, כל אלה תורמים לסביבה משפחתית לא יציבה. אין זה קל להורים או לילדיהם.

אולם הטכנולוגיה של הדרך לגדל ילדים מאושרים אכן קיימת, ואלפי הורים ואנשים אחרים משתמשים בה כדי לשנות חיים.

כל עקרונות הסיינטולוגיה שחלים על מבוגרים חלים גם על ילדים, אך קיים מכלול שלם של עבודות מחקר אשר עוסקות ספציפית באותם גברים ונשים אשר לא "הגיעו לצמיחה מלאה". על-ידי שימוש בחכמה זו, גידול ילדים יכול להיות חוויה עליזה ומספקת.

הדוגמאות שלהלן מראות שאנשים אכן יכולים לגדל ילדים שמסוגלים לשרוד ולהיות מאושרים בעולם זה שהוא מבלבל לעתים. העדויות הבאות בהחלט מוכיחות זאת:

"הילד הקטן אהב להיות בבית-הספר, אך בדרך הביתה מדי יום הוא היה רב עם אָחיו במכונית, צועק ועושה עניין מבחירת מקום הישיבה וכן הלאה. זה נמשך בשולחן האוכל בארוחת הערב, וזה היה מאוד לא נעים להיות בקרבתו, והוא גרם למורת רוח אצל שאר המשפחה. הוריו לא ידעו מה לעשות כדי לטפל בו מלבד לשלוח אותו לחדרו. פעולה זו רק הובילה לצעקות שהגיעו מהחדר עד שהוא התעייף. יישמתי את הנתון שלפיו בנסיבות כאלה יש משהו ספציפי שאינו בסדר, ושיש לחפש כדי לגלות מהו. גיליתי שמאז שהוא התחיל את בית-הספר, הוא כבר לא נח יותר בשעות אחר-הצהריים, ובסוף היום הוא היה מותש. לכן העברתי את שעת השינה שלו לשעה מוקדמת יותר, ובתוך ימים הוא היה הילד בן החמש המקסים והמתוק ביותר, שדיבר בלהיטות על מה שהוא עשה בבית-הספר, ואמר "תעביר בבקשה את המלח" עם חיוך בשולחן בשעת ארוחת הערב. בעיני הוריו זה היה נס. עשיתי רושם טוב, אבל למעשה זה היה פשוט יישום הטכנולוגיה של ל. רון האברד".

אם שחיה באוקלנד שבניו-זילנד היתה מודאגת מאוד בנוגע לתינוקה הראשון מאחר שכל כמה שעות הוא היה בוכה, ביום ובלילה. רופא המשפחה אמר שביראותו של הילד טובה, ולא יכול היה להסביר את הבכי.

"יום אחד הייתי בכנייה המקומית שלנו של סיינטולוגיה, ולקחתי מאמר מאת ל. רון האברד על איך לגדל תינוקות בריאים. אחת מהמלצותיו היתה להאכיל את התינוק בנוסחת שעורה, שניתנה במאמר. הלכתי הביתה, נחושה לנסות אותה. התינוק היה **מאוד** מספקות. בתוך יומיים, הבן

שלי נרגע והחל לישון בין זמני ההאכלה. בסוף השבוע הראשון הוא החל לישון לאורך כל הלילה ולא התעורר לזמן ההאכלה שלו. הייתי כל-כך אסירת תודה עבור המנוחה הנוספת! מאוחר יותר גיליתי שיוצאות לו שיניים – כולן צמחו מבלי שיבכה. פריחה מחיתולים וכאבי בטן היו דברים לא מוכרים בביתנו, והתינוק הפך להיות כל-כך חזק עד שהוא התחיל ללכת בגיל שבעה חודשים. אני יכולה לומר בכנות שלנוסחת השעורה לא היתה השפעה מרגיעה רק על בננו אלא על הבית כולו, היות שעברתי להאכיל את שני הילדים האחרים שלנו באותה הצורה".

לאחר שאב בלוס-אנג'לס למד את מה של. רון האברד כתב בנוגע לגידול ילדים, הוא החליט להשתמש בנתונים אלה בגידול בנו. הוא אמר:

"הרגשתי שאני מחוייב כלפי ילדי להיות הורה שלא מעביר הלאה את המיסורות המשפחתיות – הרגלים גרועים של גידול ילדים. ידעתי שאם לא אעשה משהו בנוגע לכך, אמצא את עצמי נכנס לשגרה של להיות הורה ללא הבנה מספקת. לכן למדתי את הנתונים של ל. רון האברד כדי שאוכל לגדל את בני בצורה הולמת. השינוי שהדבר חולל, שלא רק אני יכולתי להבחין בו אלא גם הורים אחרים, הוא שלבני יש עניין אמיתי בדאגה לכך שרכושו יישאר מסודר ומטופל, ולעיתים קרובות הוא מעיר הערות בנוגע לאנשים אחרים (גם מבוגרים) שאינם עושים זאת. אשתי ואני מעולם לא דרשנו שהוא ידאג לדברים האלה. הסוד להשגת המצב הזה טמון ביישום הנתונים, והוא למעשה מה שאתה איך מבין, לא מה שילדך אינו מבין. אתה תתרשל במילוי חובותיך כהורה אם לא תקרא את הטכנולוגיה הזו ותשתמש בה".

מילון מונחים

ביטחון עצמי בשליטתו בעולם החומר ובאנשים אחרים.

זמן הווה: הזמן שהוא עכשיו ושהופך להיות העבר כמעט במהירות שבה מבחינים בו. זהו מונח שמתייחס באופן לא מדויק לסביבה שקיימת עכשיו.

לעמת: לעמוד אל מול, מבלי להירתע או להתחמק; היכולת לעמת היא למעשה היכולת להיות שם בנוחות ולקלוט בחושים.

ממשות: הדבר אשר נראה כי הוא קיים. ממשות היא בבסיסה הסכמה; מידת ההסכמה המושגת על-ידי אנשים. הדבר שאנחנו מסכימים שהוא ממשי הוא ממשי.

סיוע: תהליך שניתן לבצע כדי להקל על מצוקה בזמן הווה ולעזור לאדם להתאושש במהירות רבה יותר מתאונה, מחלה או מורת רוח.

סיינטולוגיה: פילוסופיה דתית יישומית שפותחה על-ידי ל. רון האברד. זהו הלימוד והטיפול של הרוח ביחס לעצמה, לעולמות ולחיים אחרים. המילה סיינטולוגיה מקורה במילה הלטינית *scio* שפירושה "לדעת", ובמילה היוונית *logos* שפירושה "המילה או הצורה החיצונית שלפיה מחשבה פנימית מובעת ונעשית ידועה". כך, משמעותה של סיינטולוגיה היא לדעת על ידיעה.

רסטימולציה: ההפעלה מחדש של זיכרון של חוויה לא נעימה מהעבר, עקב נסיבות דומות בהווה אשר דומות לנסיבות העבר.

תקשורת: חילופי רעיונות דרך מרחב בין שני אנשים.

Havingness: ההרגשה שאדם מחזיק בבעלותו או ברשותו דבר-מה. ניתן גם לתאר זאת בתור המושג של להיות מסוגל להגיע או לא להיות מנוע מלהגיע.

אברציה: סטייה ממחשבה או מהתנהגות רציונליות. פירושו של דבר בעיקרו לטעות, לעשות שגיאות, או ליתר דיוק, להחזיק ברעיונות מקובעים שאינם אמת. המונח נמצא בשימוש גם במובנו המדעי. משמעותו סטייה מקו ישר. אם על קו ללכת מ-א' ל-ב', אזי אם הוא אברטיבי הוא ילך מ-א' לנקודה אחרת כלשהי, לנקודה אחרת כלשהי, לנקודה אחרת כלשהי, לנקודה אחרת כלשהי, ולבסוף יגיע ל-ב'. במובנו זה, פירושו יהיה גם היעדר מצב של ישירות, או לראות במעוקם, כפי שלדוגמה, אדם רואה סוס אבל חושב שהוא רואה פיל. התנהגות אברטיבית תהיה התנהגות שגויה, או התנהגות שאינה מאוששת על-ידי הגיון. האברציה מנוגדת לשפיות, שתהיה ההפך ממנה. מהמילה הלטינית, aberrare, לנדוד מ-; בלטינית ab – הלאה מ-, errare – לנדוד.

דיאנטיקה: מקור המונח במילים היווניות דיא שפירושה "דרך" ו-נטי שפירושה "נפש". דיאנטיקה היא טכנולוגיה שפותחה על-ידי ל. רון האברד, שיכולה לעזור להקל על מיחושים כגון תחושות ורגשות לא רצויים, פחדים לא רציונליים ומחלות פסיכוסומטיות. היא מתוארת באופן מדויק ביותר בתור מה שהנפש עושה לגוף דרך המיינד.

החלטיות-עצמית: אותו מצב קיום שבו האדם יכול או שאינו יכול להיות נשלט על-ידי סביבתו בהתאם לכוח הבחירה שלו. במצב זה לאדם יש

על אודות ל. רון האברד

המודרני של בריאות הנפש. בהיותו ספר-העזר הפופולארי הראשון על המיינד האנושי שנכתב במיוחד עבור האיש ברחוב, 'דיאנטיקה' פתח עידן חדש של תקווה למין האנושי ושלב חדש בחייו של מחברו. עם זאת, רון לא חדל ממחקרו, ובעוד פריצות הדרך נערכות בזו אחר זו על פי סדר עד לשלהי שנת 1951, נולדה הפילוסופיה הרוחנית היישומית של סיינטולוגיה.

משום שסיינטולוגיה מסבירה את החיים בשלמותם, הרי שלא קיים היבט בקיומו של האדם אשר עבודותיו המאוחרות יותר של ל. רון האברד לא התייחסו אליו. בהתגוררו לסירוגין בארצות-הברית ובאנגליה, מחקרו המתמשך הביא לידי פתרונות עבור פגעים חברתיים, כגון תקני חינוך מתדרדרים ושימוש נפוץ בסמים.

בסך הכל, עבודותיו של ל. רון האברד על סיינטולוגיה ודיאנטיקה מסתכמות בארבעים מיליון מילים של הרצאות מוקלטות, ספרים וכתבים. יחדיו הן מרכיבות את המורשת של תקופת חיים אשר הסתיימה ב-24 בינואר, 1986. עם זאת, פטירתו של ל. רון האברד לא היוותה קץ בשום אופן; מאחר שעם תפוצה של למעלה ממאה ועשרה מיליון מספריו ומיליוני אנשים המיישמים את הטכנולוגיות שלו לשיפור מדי יום, ניתן בכנות לומר שהעולם עדיין לא זכה בחבר טוב ממנו. ■

ל. רון האברד, אשר נולד בטילדן, נברסקה, ב-13 במרץ 1911, החל בדרך של גילוי ומסירות לזולתו כבר בשלב מוקדם בחייו. עד גיל תשע-עשרה כבר עבר למעלה מרבע מיליון מיילים, בעודו בוחן את התרבויות של יאווה, יפן, הודו והפיליפינים.

לאחר שובו לארצות-הברית בשנת 1929, חידש רון את לימודיו הפורמליים, ולמד מתמטיקה, הנדסה, ואת תחום הלימוד החדש בזמנו – פסיקה גרעינית, כל אלה העניקו לו כלים חיוניים להמשך מחקרו. כדי לממן מחקר זה, רון פתח בקריירה ספרותית בתחילת שנות ה-30, ועד מהרה הפך להיות אחד מהסופרים הנקראים ביותר של סיפורת פופולארית. אולם הוא מעולם לא שכח את שאיפתו העיקרית, והמשיך בנתיב מחקרו העיקרי דרך סיורים ומסעות מחקר מקיפים.

עם פרוץ מלחמת-העולם השנייה, הוא הצטרף לצי ארצות-הברית בתור לוטננט (דרגת זוטר), ושירת כמפקדן של ספינות קורבטה נגד צוללות. בהיותו עיוור חלקית ונכה מפציעות שקיבל בקרב, הוא אובחן בשנת 1945 כנכה לצמיתות. אולם, באמצעות היישום של התיאוריות שלו על המיינד, לא זו בלבד שהיה מסוגל לעזור לעמיתיו בשירות, אלא שהוא אף שיקם את בריאותו שלו.

לאחר חמש שנים נוספות של מחקר אינטנסיבי, הוצגו גילוייו של רון לפני העולם בספרו 'דיאנטיקה': המדע

NEW ERA הוא סימן מסחרי וסימן שירות.

הודפס בדנמרק

HEBREW EDITION

NEW ERA Publications International ApS

Store Kongensgade 53, 1264 Copenhagen K, Denmark
ISBN 87-7968-381-9

L. Ron Hubbard Library 2001 ©

מהדורה אנגלית: © 1994, 2001 L. Ron Hubbard Library
כל הזכויות שמורות.

כל העתקה, תרגום, שכפול, יבוא או הפצה ללא אישור,
באופן מלא או חלקי, בכל אמצעי, לרבות העתקה, אחסון או
שידור אלקטרוניים, מהווים הפרה של החוקים החלים.
סיינטולוגיה, דיאנטיקה, Celebrity Centre, ל. רון האברד, Flag,
Freewinds, החתימה של ל. רון האברד וסמל הסיינטולוגיה
הינם סימנים מסחריים וסימני שירות בבעלות
Religious Technology Center ונמצאים בשימוש ברשותו.